

mod Laanekassen formentlig kunde standses, hvis den fik tilstrækkelige Midler til at imødegaa de første Krav, lod Finansministeren Statens Repræsentanter i Komiteen gaa med til at garantere Nationalbanken for eventuelle Laan. Saa hurtigt det lod sig gøre, lod Komiteen derefter foretage en Undersøgelse af Laanekassens Status, som gav til Resultat, at Kassen var solvent. Da imidlertid paa den anden Side Uddragningen af Penge fortsattes, fandt Komiteen det nødvendigt som Led i sine Bestræbelser for at standse Krisen at udstrække Garantien udover Nationalbankens Laan, idet man dels fandt det uforvarsomt at nøjes med halve Forholdsregler og dels gennem Konstateringen af Kassens Solvens havde faaet Sikkerhed for, at man kunde yde sine Forstrækninger uden nævneværdig Risiko og med Udsigt til et Resultat. Paa den anden Side var man stadig paa det rene med, at man saa vidt muligt maatte undgaa at øge den almindelige Uro, og idet man mente, at en officiel Udvidelse af Bankkomiteens Omraade ved en ny Lov vilde bidrage hertil og fordi man stadig var af den Opfattelse, at Hjælpen til Laanekassen under Hensyn til dens Solvens vilde blive begrænset og af midlertidig Beskaffenhed, valgte man den Form at lade de fem Hovedbanker garantere Laanekassens Indskydere i 2 Aar, idet samtidig Finansministeren, under Forudsætning af Lovgivningsmagts senere Godkendelse, gav sit Samtykke til, at de nævnte fem Banker underhaanden fik Rekurs til Bankkomiteen for deres Forstrækninger til Laanekassen. Bekendtgørelsen om Garantien udsendtes den 3. Marts 1908. Der indsattes en Tilsynsførende i Banken, hvis Samtykke indhentes til alle større Dispositioner. Det for 1907 deklarerede Udbytte annulleredes.

I den siden da forløbne Tid har Udtagningen af Penge ikke ganske kunnet standses, og de Laanekassen ydede Forstrækninger udgøre ult. Oktober inklusive Renter 3,093,475 Kr., heri dog indbefattet ret betydelige Udbetalinger til Byggeforetagender, hvis Fuldførelse man ikke har anset det for forsvarligt at standse, og som have lagt stærkt Beslag paa Kassens disponible Midler.

Samtidig med, at Bankkomiteen saaledes var beskæftiget med de københavnske Bankers Forhold, viste det sig nødvendigt ogsaa at have sin Opmærksomhed rettet paa det øvrige Land, idet allerede i den første Tid efter Krisens Indtræden nogle Provinsbanker i Jylland viste sig at staa paa svage Fødder. Under de for-

haandenværende urolige Forhold maatte man være forberedt paa, at der ogsaa kunde opstaa Panik i Provinsen, hvad der vilde virke ødelæggende saavel for de mange mindre Banker, der arbejdede med forholdsvis betydelige Spareindskud, som ogsaa for selve de lokale Sparekasser.

Allerede i Midten af Februar Maaned henvendte Banken for Nibe og Omegn sig direkte til Finansministeren om Hjælp i de Vanskeligheder, hvori den var kommen. Ved en paa Stedet af Direktøren for Landmandsbankens Aalborg Afdeling foretagen Undersøgelse viste det sig, at Banken havde Spareindskud til et Beløb af ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men at Aktiekapital og Reservefond vare tabte, og at Underskuddet var meget stort, ca. 1 Mill. Kr., alt foranlediget ved en i høj Grad uordentlig Ledelse og ved en Række kriminelle Dispositioner fra Bankens Direktør, Sagfører P. Larsens Side. Desforuden havde en anden Provinsbank, Løgstør Bank, et Tilgodehavende paa ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. hos Nibe Bank. Hvis Løgstør Bank skulde tabe dette, vilde den blive draget med i Faldet. Den henvendte sig derfor ogsaa til Finansministeren om Hjælp.

Omtrent samtidig, i Slutningen af Februar Maaned, viste det sig endvidere, at Fredericia Bank var kommen i Vanskeligheder, og disse var af saa meget mere betænkelig Natur, som denne Bank ved delvis fælles Direktion stod i Forbindelse med Fredericia Sparekasse, som havde et stort Indestaaende i Banken. Aktiekapital og Reservefond vare tabte og Underskuddet ansloges til ca. 800,000 Kr. Bankens Sparere havde allerede i ret stort Omfang begyndt at tage deres Penge ud.

Alt dette var vel egnet til at skabe Panik, som det var af største Vigtighed at forhindre. Der maatte derfor gribes ind og handles hurtigt. Paa Finansministerens Opfordring overtog derfor Landmandsbanken med Rekurs til Bankkomiteen, den 24. Februar, Garantien for Nibe Banks private Sparere, derunder dog ogsaa Løgstør Bank for dens Fordring i saa stort Omfang, som det er nødvendigt, for at den kan antages at være solvent overfor sine Kreditorer, og endvidere overtog Komiteen fra den 28. Februar at regne Garantien for Fredericia Banks Sparere. For denne Banks Vedkommende førtes der derefter i længere Tid Forhandlinger uden Resultat om en Sammenslutning med Banken for Fredericia og Omegn, saaledes at den endelige Form for Garantien først fastsloges i Bankkomiteens Møde den 27. Maj.